

[Dohrmann.]

nr. 110 vedrørende ansættelsesområdet vedtages, vil det medføre, at det grønlandske landsråd samt de grønlandske kommuner efter indførelse af en hjemmestyreordning står frit med hensyn til, om de vil beholde de tjenestemænd, som er ansat efter den 1. januar 1976, dog således at de ansatte har krav på 3 måneders opsigelsesvarsel. På samme måde med de ansatte under staten. I disse tilfælde mener vi dog det vil være rimeligt, at der gives en opsigelsesfrist på 6 måneder, samt at de ansatte har krav på en frirejse til Danmark.

For dem, der virkelig mener noget med deres pæne ord om Grønlands selvbestemmelse, kan valget ikke være svært. De skal naturligvis stemme for de ændringsforslag, fremskridtspartiet har stillet. I modsat fald kan hele hjemmestyreideen og de tanker, der ligger bag, kun betragtes som én stor narresut.

Gunner Baunsgaard (RV):

Jeg kan i store træk tilslutte mig de bemærkninger, hr. Søren B. Jørgensen og hr. Holger Hansen har gjort herfra. Med hensyn til de af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag vil vi stemme imod.

Lembourn (KF):

Det konservative folkeparti vil stemme imod de af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag.

Lars Emil Johansen (SF):

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om disse lovforslag, da det som bekendt drejer sig om et lovinitiativ, der forud for fremsættelsen her i tinget har været genstand for en forhandling mellem Grønlandsministeriet, Grønlands landsråd og De grønlandske Kommuners Landsforening — altså med andre ord de organer, der kommer til at blive berørt af det lovforslag, der foreligger. Jeg skal nøjes med at sige, at jeg finder det ganske vigtigt, at der netop i disse tider, hvor vi i Grønland befinder os midt i et politisk reformarbejde, hvor kompetenceområderne overføres til de i Grønland værende politiske organer, er opnået enighed mellem de implicerede parter om en ordning, der sikrer ensartede løn- og ansættelsesvilkår

for statens, landsrådets og kommunernes administrationspersonale.

Efter min opfattelse sikrer en sådan ordning imod den uro blandt de grønlandske organers personale, der i modsat fald ville kunne frygtes at opstå og derved gøre det igangværende arbejde med grønlandisering af den politiske beslutningsproces mere vanskelig end nødvendigt.

Jeg tror således, at dette lovinitiativ klart er i den grønlandske sags interesse, hvorfor jeg kraftigt må tage afstand fra de af fremskridtspartiet fremsatte ændringsforslag, der efter min bedste overbevisning og det ringe kendskab til grønlandske forhold hviler på aldeles falske forudsætninger.

Fremskridtspartiet — som jo ved tidligere lejligheder har vist, at det i hvert fald ikke har reelle hensigter over for Grønland og os grønlændere — skriver i sit bidrag til udvalgets betænkning:

„Det forekommer fremskridtspartiet at være helt ufatteligt, at de grønlandske medlemmer af folketinget kan tilslutte sig dette forslag, der går stik imod den grønlandske befolknings interesser. Det kan vist kun forklares ved, at de to medlemmer lytter mere til gammelparterne end til deres landsmænd.“

Jeg ønsker i den forbindelse at gøre følgende bemærkninger. Jeg mener, at fremskridtspartiet aldeles uden grund og aldeles uden befolkningens rygdækning i Grønland påberåber sig at være det parti, der har mandat til at repræsentere grønlandske interesser, også i denne sag, her i tinget.

Må jeg igen ved denne lejlighed gøre fremskridtspartiet opmærksom på, at det her drejer sig om 3 lovforslag, som såvel det grønlandske landsråd og De grønlandske Kommuners Landsforening som de to grønlandske medlemmer af dette ting anbefaler til vedtagelse. Må jeg så spørge fremskridtspartiet: hvis ingen af disse grønlandske politiske repræsentanter, et landsråd, kommuner og folketing skulle repræsentere den grønlandske befolknings interesser, hvordan i alverden kan fremskridtspartiet så gøre sig selv til en selvbestaltet repræsentation her i tinget for den grønlandske befolkning? Selv et par ugers sommerrejser og en årrækkes overklassetilværelse i Grønland kan ikke give et sådant mandat.